

Όμιλία στὸν ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο (Γεώργιος Καψάνης Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγ. Ὁρους)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶναι ἓνας κατ' ἐξοχὴν ἀναστημένος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ θυσιάζει ὅλη του τὴν ζωὴ τὴν καλομαθημένη. Καὶ τὸ μαρτύριό του ἦταν μία φανέρωση τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν καὶ αὐτὴ μία φανέρωση τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε, καὶ ὅταν ἀκόμα ἡ μνήμη του συμπίπτει μὲ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, νὰ μετατίθεται καὶ νὰ ἐορτάζεται πάντοτε στὴν Πασχάλια περίοδο. Συνέδραμε μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, λέγουν κάποιοι ὕμνοι, καὶ ἡ μνήμη τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Καὶ μαζί μὲ τὸ ἔαρ τὸ υἱικό, τὴν ἀνοιξη τῆς φύσεως, ἦρθε καὶ τὸ ἔαρ τὸ πνευματικό, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς μνήμης τοῦ Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιοφόρου ἁγίου Γεωργίου.

Κάθε ἕνας Ἅγιος –καὶ ὁ ἅγιος Γεωργιος– εἶναι μία ἀπόδειξη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Διότι, ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνίστατο ἐκ τῶν νεκρῶν, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες δὲν θὰ καταφρονοῦσαν τὸν θάνατο. Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καταφρόνησαν ὄχι μόνο τὸν θάνατο ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνείπωτα κολαστήρια, τὰ βασανιστήρια ἐκεῖνα τὰ φρικτά, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς ἀσθενοῦμε καὶ μόνο πὺ τὰ διαβάζουμε ἢ τὰ ἀκοῦμε. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τὰ ὑπέμειναν καρτερικότερα.

Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Γεώργιος, πὺ κατ' ἐξοχὴν ἄσκησε τὴν καρτερία, τὴν ὑπομονὴ στὰ βασανιστήρια γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὸν θεῖο ἔρωτα ὁ ὁποῖος ἔκαιγε στὴν καρδιά του, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς «νοερὸς ἀδάμας τῆς καρτερίας» καὶ ὡς γενναιότατος «ἀθλητῆς» καὶ «στρατιώτης» τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτὸ σήμερα ἐορτάζουμε τὸν ἅγιο Γεώργιο, τὸν Ἀναστάσιμο ἅγιο Γεώργιο, μέσα στὴν Ἀναστάσιμη χαρὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς καὶ λαμπρῆς ἡμέρας, τῆς Πανηγύρεως τῶν Πανηγύρεων καὶ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἑορτῶν, τοῦ Ἁγίου Πάσχα τῆς Πίστεώς μας. Καὶ ἔχουμε προεξάρχοντα τὸν ἅγιο Γεώργιο στὴν πανήγυρη μας καὶ στὴν χαρὰ μας.

Τὸν εὐχαριστοῦμε, διότι μὲ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Χριστό, μὲ τὸν πόθο του πρὸς τὸν Χριστό, μὲ τὴν ἀφοσίωσή του στὸν Χριστό, μὲ τὸν θεῖο ἔρωτά του πρὸς τὸν Χριστό, ἔγινε ὁ ὁδηγός μας πρὸς τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας.

Νομίζω, πατέρες καὶ ἀδελφοὶ Χριστιανοί, ὅτι κάθε φορᾶ πού ἐορτάζουμε τοὺς Μάρτυρες, καὶ σήμερα τὸν ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο, καὶ μία εὐχαριστία βαθιὰ πρέπει νὰ κατέχει τὴν ψυχὴ μας γι' αὐτὸ πού οἱ μάρτυρες προσφέρουν σὲ ἐμᾶς. Ἀλλὰ καὶ μία ἱκεσία πρὸς τὸν Χριστὸ μὲ τὴν πρεσβεία τῶν Ἁγίων: “Κύριε, δῶσε μας τὴν Χάρη σου, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, νὰ σὲ ἀγαπήσουμε καὶ ἐμεῖς ὅπως ὁ ἅγιος Γεώργιος σὲ ἀγάπησε, ὅπως οἱ Ἅγιοί σου σὲ ἀγάπησαν”.

Γιατί πράγματι, νομίζω, ὅτι ἂν ἐξετάσουμε ὅλη τὴν ζωὴ μας, θὰ δοῦμε ὅτι, πέρα ἀπὸ τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες ἀμαρτίες μας, ἐκεῖνο πού περισσότερο ἀπὸ ὅλα μᾶς λείπει εἶναι μία ζωντανὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ μας, ἕνας ἔρωσ πρὸς τὸν Χριστὸ μας· αὐτὸ πού χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς Ἁγίους. Γιατί τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν Ἁγίων εἶναι αὐτὸς ὁ θεῖος ἔρωσ. Αὐτὸς ὁ θεῖος πόθος, ὁ ὁποῖος κατέφλεγε τὰ στήθη τους καὶ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ ἡσυχάσουν, ἕως ὅτου προσφέρονταν ὡς θυσία, ὡς ὀλοκαυτώματα ἱερὰ πρὸς τὸν ἀγαπώμενο Κύριο.

Καὶ γι' αὐτό, τὸ μαρτύριο καὶ τὰ βασανιστήρια καὶ τὰ κολαστήρια καὶ τοὺς μύριους καὶ φρικτοὺς θανάτους ὄχι μόνο δὲν τὰ φοβοῦνταν ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπιζητοῦσαν, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν καὶ νὰ ἐκφράσουν μὲ αὐτὰ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστό, τὸν ἔρωτά τους πρὸς τὸν Νυμφίο τῆς ψυχῆς τῶν. Καὶ ὅταν δὲν ἐρχόταν τὸ μαρτύριο, στεναχωροῦνταν, διότι δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκφράσουν μὲ τόση τελειότητα, μὲ ὅση τὸ μαρτύριο δίνει τὴν εὐκαιρία, τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν Χριστό.

Τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς, πού τόσο πολὺ ἀπέχουμε ἀπὸ τὸ νὰ ἀγαποῦμε τὸν Χριστό, ὅπως τὸν ἀγαποῦσαν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος; Γι' αὐτό, ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι, ἡ πρεσβεία τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου πρὸς τὸν Κύριο αὐτὴ νὰ εἶναι: Νὰ δώσει καὶ σὲ μᾶς πόθο Χριστοῦ, ἀγάπη Χριστοῦ, ἔρωτα Χριστοῦ.

Θυμάστε ἐκεῖ πού λέγει στὸ μαρτύριό του, ὅτι, ὅταν μεταξὺ τῶν ἄλλων βασανιστηρίων τοῦ φόρεσαν τὰ πυρακτωμένα σιδηρᾶ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μέσα εἶχαν καὶ καρφιά, καὶ τὸν διέταξαν νὰ τρέχει, ὁ ἅγιος Γεώργιος περιχαρῆς ἔτρεχε καὶ ἔλεγε: «Τρέχε, Γεώργιε, νὰ φθάσεις τὸν ποθούμενο Κύριο».

Ἄς τὸ κάνουμε ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του. “Τρέχε, Νικόλαε, Βασίλειε, Δημήτριε –ὁ καθένας ὅ,τι ὄνομα ἔχει– νὰ φθάσεις τὸν ποθούμενο Κύριο”. Τί ὠραῖο πράγμα ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ γίνεῖ ἕνα τρέξιμο, ἕνας πόθος, μία ἀνάβαση πρὸς τὸν ποθούμενο Κύριο!

Ὁ Κύριος νὰ εἶναι ὄντως ποθούμενος γιὰ μας. Καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ εἶναι ὄχι ἀπλῶς μία πορεία πρὸς τὸν Κύριο, ἀλλὰ ἕνα τρέξιμο, μία ζωντανὴ νοσταλγία καὶ

μία ανύψωσή μας με πολὺ πόθο πρὸς τὸν Χριστό.

(1983)

Πηγή: agiazoni.gr